

anděl

Začínám ztrácet hlavu. Martesův obličej se houpe v lehkém oparu, který mají na svědomí moje čtyři piva. Jeho ruka leží na stole vedle mojích, pozoruju tmavé chlupy na hřbetě ruky, sexy prsty s kostnatými klouby a malinko vystouplé žíly. Moje ruka se posune směrem k Martesově a ta jeho se bleskově stáhne, jako by byly pod stolem spojené gumičkou. Jako rak do díry.

Podívám se mu do očí. Usmívá se, přátelsky, otevřeně a chápavě. Je k pomilování a zároveň přitom vypadá jako úplně cizí člověk. Jeho oči jsou počítačové ikonky, symboly bez výrazu. Za nimi je výrazů nekonečná spousta, ale jen pro ty, kteří dokážou okénka otevřít.

„Proč jsi mě zval na pivo? Cos čekal?“

Martes se zakloní na židli. Je tak uvolněný. Tak bezstarostný.

„Že si popovídáme.“

„Nic víc?“

Dívá se na mě tak, jako bych na sebe prozradil něco nového, něco znepokojivého, ale přitom bezvýznamného. Co je trochu trapné, ale nemusí narušit dobrý pracovní vztah. Jako třeba když vám selže deodorant.

„Musím ti říct upřímně, že já na tohle nejsem.“

Srdce se mi bláznivě rozbuší a pusa mi začne fungovat dřív než mozek.

„Ty sis začal.“

Když jsme se jako kluci prali na dvoře a dospělí pak hledali viníka, bylo právě tohle vždycky nejdůležitější. Kdo si začal.

A Martes se na mě dívá jako na nesvéprávného, když pokračuju:

„Nikdy bych to nenechal dojít tak daleko ... kdybys mi jasně nenaznačil, že máš zájem. Říkal jsem ti, že jsem mistr světa v dušení citů. Když nemám fakt dobrou důvod věřit, že o mě má druhá strana zájem, tak prostě nenechám k něčemu dojít. K ničemu. Ani v duchu, hergot.“

Před očima mi tančí vzpomínky a mluvím zbytečně nastrovaně. Znovu Martese v duchu objímám, cítím přes kalhoty jeho erekci, jako když jsme se v noční tmě opírali o zábradlí mostu v Tammerkoski. Cítím jeho rty na svých, cítím, jak chutnají cigaretami a guinessem, cítím, jak mě na horním rtu šimrají jeho kníry a je mi na omdlení.

Martes zašmátrá po cigaretách, jednu vytáhne, strčí si ji do pusy a škrtně zapalovačem značky Zippo, zhluboka a rozkošnický natáhne.

„Nemůžu za to, že do mě lidi promítají své sny a touhy.“

Podle něho se nic nestalo.

Podle něho jsem si všechno vymyslel.

Dovleču se domů někdy o půlnoci. Celou cestou vrávorám a kulhám, na čemž má stejný podíl pivo a rána pulsující hluboko ve mně. Moje opilá mysl si ji líže jako kočka, vráží do ní jazykem jako do viklajícího se zubu, znovu a znovu vyvolává tu sladce tupou bolest. Větu o mých snech a touhách, které nesnesou denní světlo.

Pouliční lampy se kymácejí ve větru. Když zajdu na náměstí Pyynikki do průjezdu, prodere se za mnou dovnitř

i poryv deště se sněhem a vír rozmoklého lipového listí. Z kouta dvora ke mně dolehne hlasitý hovor.

U popelnic se utábořila parta odporných mladých frajírů, džíny jim visí moc dole, křiklavě barevné bundy jim zase vylézají nahoru, takže je jim vidět kus zad. Jsou ke mně zády a mluví tónem, ze kterého je jasné, že si vzájemně dodávají kuráž k nějakému pochybně hrdinskému činu. Týká se to něčeho tam za nimi ve stínu. Normálně bych se takovým týpkům zdaleka vyhnul – naskakuje mi z nich husí kůže, a když jdu okolo podobné tlupy na ulici, zatáhnu hlavu mezi ramena a vím, že za mnou určitě poletí nějaká hnusná, nepříjemně osobní nadávka – ale právě teď, kvůli Martesovi, protože na ničem už nezáleží a v krvi mi koloujou dvě promile, právě teď se zastavím bandě za zády.

„Tohle je soukromý dvůr, patří družstvu vlastníků domu. Nepovolaným vstup zakázán.“

Několik hlav se otočí, pár úšklebků, pak se jejich pozornost soustředí zase k tomu něčemu, co jim zřejmě leží u nohou. „Bojíš se, že tě kousne?“ zeptá se jeden druhého. „Nakopni ho trochu.“

„Neslyšeli jste? Soukromej pozemek, vypadněte!“ Začínám křičet, vidím rudě, v mozku mi blýskne vzpomínka na kluky z vyšší třídy, tyčí se vysoko nade mnou jako rozkývané věže, a jejich hlas zní stejně provokativně ironicky, „bojíš se, že tě kousne“, a najednou mám plnou pusy sypkého prašanu.

„Jdi do prdele, cukrouši,“ říká jeden z těch mladistvých delikventů nasládle. Ví, že jim můžu překážet asi jako bzučení mouchy v uších.

„Zavolám policii.“

„Já už jsem zavolala,“ ozve se za mnou, kde se najednou zhmotnila robustní důchodkyně, která bydlí o patro níž a místo placení nájemného funguje jako jakási domovnice.

Kluci pokrčí rameny, stáhnou si kožené bundy, silácky si uplivnou a váhavě, rádoby dobrovolně a jakoby nic se klátí do průjezdu, chlapácky při tom klejou a poslední z nich po nás mrští hořícího vajgla jako rudě žhnoucí raketu. Jakmile vyjdou na ulici, slyšíme zvuk zběsilého úprku.

Paní si odfoukne.

„Takže na to skočili.“

„Přijede ta policie?“

„Ale kdepak. Ještě abych je otravovala s takovou hloupostí. Šla jsem jen do kiosku.“

Díky adrenalinu jsem na chvíli vystřízlivěl, ale když se teď pokouším vyhrabat klíče, připadá mi, že mám místo prstů zmrzlé klobásy. Paní odchází směrem k průjezdu, což se mi hodí, protože jsem i v tom omámení posedlý zvědavostí. Počkám, až zajde, a jdu se podívat do stínu za popelnicemi.

Na asfaltu spí malý chlapec, hned vedle popelnic. Ve tmě jeho tmavé obrysy jen stěží rozeznávám.

Jdu blíž, natáhnu ruku. Schoulená postava zřejmě slyší moje kroky a zvedne nepatrně hlavu, otevře oči a já konečně poznávám, co to je.

Je to to nejkrásnější, co jsem kdy viděl.

Okamžitě vím, že to chci.

Je malý, hubený a schoulený do podivné polohy, jako kdyby vůbec neměl klouby. Hlavu má mezi kolena a hustá černá kštice zametá zablácený asfalt.

Je mu určitě jenom rok, nanejvýš dva. Je to ještě mládě. Vůbec není tak velký a mohutný, jak vypadají na obrázcích dospělí jedinci.

Je raněný nebo opuštěný, nebo možná zabloudil daleko od ostatních. Ti pubertální gladiátoři mu zřejmě nestačili nijak ublížit. Jak se dostal sem na dvůr, jak se vůbec dostal do centra města? Srdce se mi divoce rozbuší, obrátím se, ja-

ko bych čekal, že uvidím velký černý shrbený stín, jak proklouzne zpoza popelnic do průjezdu a odtamtud se ztratí do blízkého parku.

Jednám instinktivně. Sehnu se k mláděti a opatrně mu ohnu jednu přední končetinu za záda. Vzbudí se, ale nekla-de žádný odpor. Pro jistotu omotám kolem trolla řemen své tašky tak pevně, že má tlapky uvězněné podél těla. Rozhlédnu se a zvednu tvorečka do náruče. Je lehký, má ptačí kosti a váží daleko míň než stejně velké dítě.

Pohledem rychle zkontroluju okna; jen z ložnice souse-da, který bydlí pode mnou, se line načervenalé světlo. V okně se mihne hlava exoticky vyhlížející mladé ženy, její ruka zatahuje záclonu. Teď.

V mžiku jsme u mě v bytě.

Je hodně slabý. Když ho pokládám na postel, vůbec se nebrání a jen se na mě dívá načervenalýma kočičíma očima, v nichž přesně uprostřed svítí černá panenka. Čumák má o něco protáhlejší než kočka a na něm velké a výrazné nozdry. Pusa nepřipomíná ani v nejmenším kočičí nebo psí tlamu se svěšenými koutky, vypadá spíš jako úzká vodorovná čárka. Celek připomíná tak silně lidský obličej – jako u kosmana nebo nějakého jiného ploskonosého primáta –, že člověk snadno pochopí, proč byli tihle černí tvorové vždycky považováni za jakési lesní lidi, žijící v jeskyních a doupatech, za karikaturu člověka, náhodně vytvořenou přírodou.

Na světle je ještě zřetelněji vidět, že je to teprve mládě. Rysy obličeje má měkké a oblé, stejně jako tělesnou konstituci, a jeho neohrabanost budí něhu, jak tomu bývá u všech mláďat. Prohlížím mu přední packy: má je jako krysa nebo mýval, pružné prsty s výraznými klouby a dlouhé drápy. Odmotám řemen tašky a on nezačne ani škrábat, ani kousat. Jen se obrátí na bok a schoulí se do klubíčka, stáhne štětkovitý

ocas mezi nohy a přední tlapku si opře ohnutou o prsa. Černá, zacuchaná hřiva mu padá na čumák. Naříkavě vzdychne, jako pes, když usíná.

Stojím vedle postele, dívám se na mládě trolla a cítím silný pach, který ale nepůsobí nepříjemně: připomíná mi rozdrčené jalovcové bobule s příměsí čehosi jiného – pižma, pačuli? Troll se ještě ani nepohnul. Jen kostnatý bok se mu zvedá a klesá, jak rychle a rytmicky oddechuje.

Vezmu váhavě z pohovky vlněnou deku, chvíli stojím vedle postele a pak s ní trolla přikryju. Instinktivně kopne zadní nohou, udělá to bleskovou rychlostí a s nečekanou silou, takže mi deka přistané přímo na hlavě. S bušícím srdcem si ji stáhnu z obličeje, čekám, že se na mě polekané zvíře vrhne a začne kousat a škrábat. Ale nic takového se neděje. Troll pořád leží schoulený a klidně oddechuje.

Teď teprve chápu, že jsem si do bytu přinesl šelmu.

***

Bolí mě hlava a krk. Spal jsem na pohovce. Je strašně brzo ráno, ještě je tma. A v posteli není nic. No jasně, byla to všechno jenom fantazie, kterou denní světlo zaplaší.

Jenomže na podlaze vedle postele leží zmuchlaná deka. A z koupelny se ozývají tlumené zvuky.

Vstanu a v matném světle pouličních lamp, které sem padá oknem, jdu pomalu, co nejtíšeji dovedu, ke dveřím do koupelny. Vidím v šeru malý kostnatý zadeček, zadní nohy, štětkovitý ocas, který sebou pošukává, a je mi to jasné. Pije ze záchodové mísy. Zápach jalovcových bobulí je teď štiplavě pronikavý. Pak uvidím na mentolově zelené kachlíkové podlaze žluté jezírko. No jistě.

Jak mě ucítí, přestane chlemtat, zvedne horní část těla z mísy tak rychle, že ten pohyb nejde ani postřehnout. Z ob-

ličeje mu kape voda. Pokouším sám sebe přesvědčit, že voda je čistá, že je vhodná k pití, snažím se vzpomenout si, kdy jsem naposled použil čistící prostředek a štětku.

Troll má pořád kalné oči, nevypadá zdravě a sytě černý kožich má smutně zplihlý a bez lesku. Odstoupím od koupelnových dveří a on kolem mě proklouzne do obýváku přesně tak, jak to dělají zvířata, když nemají na vybranou: na první pohled jakoby nic, ale přitom neuvěřitelně rychle a ostražitě. Pohybuje se po dvou, pružně a měkce, jinak než člověk: trochu v předklonu, přední tlapy má lehce napjaté, bože, vždyť on chodí po špičkách, jako baleták. Jdu za ním a vidím, jak vyskočí na postel, bez rozběhu, jako kočka, jako by na něho vůbec nepůsobila gravitace, svine se do klubička a hned zas usne.

Jdu do kuchyně pro misku, napustím do ní vodu a postavím ji vedle postele. Pak vytřu podlahu v koupelně, i když se mi hlava může rozskočit.

Co můžou trollové asi tak jíst?

Vejdu do pracovny. Nechám dveře otevřené a vzbudím počítač, otevřu Navigátor a naklepu do vyhledávače slovo TROLL.

<http://www.finskapriroda.fi>

TROLL, též PEIKKO (zast. také HIISI, SKŘET), *Felipithecus trollius*. Čeleď KOČKOVITÉ OPICE (*Felipithecidae*).

Panskandinávský druh šelmy, který se vyskytuje jen na severní straně Baltského moře a v západním Rusku. S ubýváním lesních ploch zcela vymizel ze střední Evropy, ale na základě mytologie a historických pramenů lze usuzovat, že se tam ještě ve středověku vyskytoval celkem hojně. Oficiálně objeven a vědecky popsán a zařazen jako druh savce až v roce 1907, do té doby považován za mytickou postavu známou z ústní lidové slovesnosti a pohádek.

Dospělý samec váží 50–70 kg, ve vzpřímené poloze dosahuje výšky až 170–190 cm. Ploskochodý živočich s dlouhými končetinami, jehož způsob pohybu má ale mnohé rysy prstochodců. Chodí ve vzpřímené poloze po dvou. Na zadních tlapách čtyři, na předních pět prstů opatřených dlouhými drápy, včetně chápavého prstu podobného palci. Ocas dlouhý, zakončený štětkou. Jazyk drsný. Červenavé, nažloutlé oči, pupila ve tvaru štěrbin. Nejčastější zbarvení sytě černé. Kožich hustý, hladký, u samců na hlavě hustá černá hříva. Pohybuje se pouze v noci. Živí se především drobnou zvěří, zdechlinami, ptačími hnízdy a ptačími mláďaty. Spí zimním spánkem. K plození mláďat dochází zřejmě na podzim před hibernací, na jaře nebo na začátku léta rodí samice 1–2 mláďata. O zvycích této neobvykle plaché šelmy je

však jen velmi málo vědeckých informací. Výskyt velice řídký. Předpokládá se, že ve Finsku žije přibližně 400 jedinců. Patří mezi ohrožené druhy.

anděl

Z tohoto jsem teda moc nezmoudřel. Kliknu na další odkaz.